

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(1111) 121

DOKTOR WIGG

ORIGINALBERÄTTELSE
AF

C. A. NYHOLM.

Författare till "Förlorad och återfunnen", "Bröllopsresan",
"En tjänstfickas öden", "Julgranen" m. fl.

Pris 75 öre.

BOOK OF THE

DOKTOR WIGG.

ORIGINALBERÄTTELSE

AF

C. A. NYHOLM.

FÖRFATTARE TILL "FÖRLORAD OCH ÅTERFUNNEN",
"BRÖLLOPSRESAN", "EN TJENSTFLICKAS ÖDEN",
"JULGRANEN" M. FL.

STOCKHOLM.
Författarens Förlag.

DOKTOR WIGG

WIMMERBY, 1883.
Tryekt hos Axel Wimmerkrantz.

I.

För åtskilliga år tillbaka sågs ofta en medelålders man vandrande Drottninggatan framåt och tagande vägen öfver Adolf Fredriks kyrkogård. Hans klädsel bestod af en färglös, luggsliten långrock, hvärs anor med all säkerhet torde räknat sina dagar från Kalmarunionen. Hatten, hvärs felb icke med blotta ögat kunde urskiljas, var ett lefvande bevis uppå att den troget uppfyllt sin mission och, du heliga S:t Göran! ett par små stöflar, fast omslutande tvenne stora fötter; följderna deraf voro ej de bästa, hvilket hans framåtlutande gång och idkeliga stannande och sparkande tydligen gaf tillkänna. Ett ytterligare tecken öfver hans förtviflan var, att han oupphörligen tog sig om sin respektabla nasus med tummen och pekfingeret, en gammal vana, som olyckligtvis haft till följd att näsan gjort stora framsteg, vis å vis längden.

Doktor Wigg, som vi nu presenteradt för läsaren, är medicine filosofie kandidat och född på 1900-talet; något bestämdt årtal vet han sjelf ej utaf, om af glömska eller blygsamhet skola vi låta vara osagdt. Likväl kunna vi tryggt antaga hans ålder till omkring 50 år. Han hade, som doktor beträffande, naturligtvis fått en god uppfostran, och hvems felet var att han icke, likt flertalet af hans aktade studiekamrater, haft tur i verlden, är icke godt att afgöra. Sjelf

ansåg han sig syndfri och uttömde sin vredes åska öfver de höga vederbörande som förbigått honom, han som under det svåra koleraåret tjenstgjort som koleraläkare vid en af Stockholms då tillfälliga kolerabyråer. Ett är likväl säkert: att han försökt mycket. Hans karaktär var färglös, till sitt humör var han fredlig och stälde sjelf aldrig till några uppträden. Han var helt och hållet neutral.

II.

Sedan doktors alla försök till framgång på läkarevetenskapens stora fält strandat, ansåg han det klokast att afgå; men som han var fattig på mynt, måste han företaga något till lifvets uppehälle, och hade så lyckan att blifva informator hos en rik grosshandlare i hufvudstaden, hvars söner vår doktor skulle undervisa i språk. Under denna sin informatorstid formerade han bekantskap med Nina Blom, en ung flicka på 20 år och anställd som lärarinna för grosshandlarens yngsta dotter. Han älskade sin Nina med hela sin vigilansfulla själ, och hon, troende sig blifva doktorinna, gaf efter för hans böner. Följden blef att de förlofvades. De lefde lyckliga, såsom alla älskande, och drömde blott om framtida sällhet. Men lyckan kommer och

lyckan går — detta fick vår doktor erfara; ty hans fästmö, som snart insåg det omöjliga uti att blifva doktorinna, slog öfver på det andliga området och gick så ofta hon hade tid för att åhöra en omtyckt predikants bibelförklaringar, som hade den verkan att Nina Blom fattade mera tycke för teologien än medikofilen. För denna, för sin älskare mycket svåra symptom kunde doktorn ej föreskrifva några fördrifvande piller. Till råga på olyckan blef han uppsagd från sin plats som informator och måste skiljas från allt, till och med sin Nina, ty hon stannade kvar.

III.

En eftermiddag i Jnni månad år 1870 sutto tvenne män samtalande å en af sofforna på ofvannämnde kyrkogård, då helt plötsligt vår doktor kom balanserande förbi.

— Nej, se der går doktor Wigg! utropade den äldre af de båda herrarne, kamrer Thorman.

— Hvilken doktor? frågade den andre, härads-höfding Byman.

— Ser du ej den der figuren till venster?

— Han som stannar oupphörligen samt slår och sparkar omkring sig som om han såge sig omgifven af andar?

- Ja, just han.
- Doktorn?
- Ja.
- Med eller utan praktik?
- Med, föistås!
- Du skämtar blott.
- Nej, han eger minst 25 års praktik!
- Som läkare?
- Icke som läkare, men som "doktor Wigg".
- Du tycks känna honom väl.
- Ja, sedan några år tillbaka, då jag genom en bekant, blef presenterad för doktorn.
- Du har verkligen väckt mitt intresse, eller rättare min nyfikenhet att höra mera om denne orginelle doktor Wiggs person och lefnad. Skulle ej du, min bästa broder, vilja berätta allt hvad du har dig bekant om honom?
- Gerna, min vän; men det vore bättre att få doktorn att sjelf berätta sina omvexlande lefnadsöden.
- Hur skall detta tillgå?
- Jo, han träffas dagligen uti den Advokatföreningen som har sina sammanträden på planen utanför Stockholms rådstufvurätt. Jag skall uppsöka ock bedja honom komma hem till mig om Lördag eftermiddag. Om du då gör mig äran af ett besök, skall jag presentera dig för doktorn; men du måste vara allvarsam, så att han ej drager misstankar. Jag skall nog styra till så att han blir språksam. Du har blott att vara idel öra. Hvad säger min käre härads höfding om detta förslag?

— Jag blir dig högst förbunden, och att jag ej skall mankera om lördag, det kan du vara viss om.

— Godt, sa' Uddman! Jag väntar dig då med säkerhet.

— Ja; men säg mig, bror, anser du ej att doktors sjelfbiografi borde med trycksvärta förevigas?

— Jo, naturligt, och en mera sann originalberättelse har aldrig utjudits till salu.

— Men huru skall detta tillgå; hvarken du eller jag har tid att egna oss deråt.

— Jag har en bekant, som "gör i originalberättelser", och skall gifva honom ett bud att infinna sig om Lördag. Du kan då vara viss om att inom kort få höra följande annons i tidningarne:

"Till salu i alla boklädor i riket:

Doktor Wigg.

Sann

Originalberättelse

af . . . ."

Ja, författarens namn får du läsa å titelbladet.

Att Lördagen skall blifva en af de gladaste dagar i mitt lif, derom är jag öfvertygad. Men nu slår klockan tre, således måste vi skiljas; redan half fyra måste jag vara vid Sturegatan.

— Äfven jag har uträttningar; alltså farväl till Lördagen!

De båda vännerna skiljdes åt. Hvem anade väl att just deras sammanträffande å ofvannämnde

kyrkogård skulle blifva grunden till doktor Wiggs lefnadsteckning. Så är det, allt måste hafva en början; men att början blef så snar, derfor ha vi att tacka i första rummet doktors uppträdande under det de båda vännerna suttosamspråkande på soffan.

IV.

Lördagen kom, kamrer Thorman hade just slutadt läsningen af ett bref, då tre kända slag af en käpp på dörren tillkännagåfvo doktors ankomst. Han ropade derpå: stig in, doktor! och in trädde vår hjelte.

— Tjenare, doktor!

— Tjenare sjelf. Den fördömda reumatismen gör mig galen, jag får blodslag och dör som en hund, ja så tag mig pocker får jag inte det. Men hvad tusan vill du mig, gamle studentkamrat? Ack, du har väl ett glas att bjuda; bara jag kunde komma i svettning, så vore jag frisk med detsamma.

— Lugna dig, käre doktor, och tag plats vid bordet. Ser du inte att der står både cognac och vatten. Här, skål, doktor!

— Ack du gamle, du gamle, alldeles som i Upsala. Men du har också haft tur, då deremot jag . . .

En knackning kom doktorn att tvärt tystna.

— Stig in!

— Välkomne, mine vänner! Här får jag presentera: häradshöfding Byman — doktor X —. Du, bror Carl, och doktorn äro ju bekanta, eller hur?

— Mycket riktigt, sade doktorn; vi ha bott i samma hus, ehuru vi högst obetydligt varit i sällskap med hvarandra.

— Mine herrar! började Thorman. Vi nu här församlade hafva alla pröfvadt världen, fast efter olika mått, den ene mer, den andre mindre, men den äldste ibland oss, doktorn, har ensam för sin del genomgått och studerat lifvet såväl inom som utom fäderneslandet, mer än vi alla tre tillsammans någonsin erfarit. På denna grund, hemställer jag till doktorn om han icke skulle, för här närvarande vänner, berätta om det skiftesrika lif, han hittills upplefvadt.

— Ja, doktor! låt oss höra; det blir för oss alla ett ovärderligt nöje, instämde de öfriga.

— En utmärkt sexa i afton, hvad säger du, gamle flickjägare?

— Ett glas först, mina herrar. Jag börjar nu känna igen mig. Nåh! således, skall jag berätta om mina resor i Frankrike och Tyskland.

— Nej stopp, du gamle; låt oss veta hur det gick med den der lilla sötungen som du friade till då du var informator hos grosshandlaren.

— Nina Blom?

— Ja, just så hette hon.

— Vete tusan hvem som tog henne!

— Ja, men ni voro ju förlofvade?

— Det blef om intet.

— Af hvilken orsak?

— Hon hade ej tid att vänta; den förbaskade prestkandidaten var i vägen.

— Och du flyttade?

— Ja, till 74 Hornsgatan.

— Bysis?

— Ja visst.

— Vidare? . . . .

— Jag var skyldig några hundra kronor, och kunde ej på utsatt tid betala. Följden blef in-quartering. Då jag gästade det fördömda hålet omkring 14 dagar, får jag ett rekommenderat bref. Glad öfver att vara ihågkommen med mynt, skyndade jag att öppna detsamma, då till min förvåning, i stället för pengar, en ring föll ur brefvet i golfvet.

— Treffligt för en fästman, käre bror.

— Ja f--n så treffligt. Jag blef ursinnig och önskade alla qvinnor till — Laputa. En slinka som knappt kunde skriva sitt namn, försmå mig, en bildad man, medicine filosofie kandidat, och tillika tjenstgjort som koleraläkare. Fy tusan, sådana qvinnor borde aldrig födas till världen! I öfver tvenne timmar rasade jag som ett vilddjur emellan väggarne; slutligen sansade jag mig något och började leta efter ringen — den skulle förvandlas till våtvaror. Jag ville släcka min vredes eld — försmådd af en piga — fy tusan.

Tänk er min förvåning, mine herrar! Ringen var försvunnen; hur mycket jag än letade fann jag den ej. Ursinnig utropade jag då: åt h—e med både kärlek och ring. Bäst jag går der fram och åter samt läser vackra böner öfver både mig sjelf och andra, kommer en bekant till mig. Seende mitt upprörda tillstånd, frågade han hvad som stod på.

Af de enstaka svar jag gaf förstod han att något fattades, tog så fram en medhafd cognacs-flaska och höll den för mina ögon; konvulsiviskt grep jag flaskan och tog mig derur en rätt försvarlig klunk, hvarefter jag åter blef mig sjelf, och berättade så för vännen hela den sorgliga händelsen.

— Inga barnsligheter mera, sade han; nu har jag ett förslag att göra dig.

-- Och det är?

— Att göra mig sällskap till utlandet. Jag har pengar och du har språket; således tjenst mot tjenst.

— Accepteras; men hur f—n skall jag komma härifrån — Jo, vill du göra mig en tjenst?

— Jag har inga pengar för närvarande.

— Det är ej fråga om penningar, utan om du vill gå till grosshandlare Gyllenberg med ett bref från mig. Jag är säker att af honom erhålla den hjälp jag behöfver. Men hur snart skola vi resa?

— Senast i dag åtta dagar; kan du vara färdig till dess?

— Jag hoppas det!

— Godt, om ett par dagar skall jag återkomma, så får jag höra hur det låter.

Han gick, och jag blef åter ensam med min smärta. Jag hade likväl ett svagt hopp att, om jag endast kunde komma ut från detta näste, få resa till utlandet med direktören.

— Nå, men min käre doktor, hvad heter denne direktör?

— Pantqvist. Han är nu död, men under sin lifstid var han en af dessa ädla menniskovänner som, mot den lilla räntan af 40 procent, alltid var beredd att afhjelpa sina medmenniskors tillfälliga nöd.

— Säg oss min käre doktor, af hvilken orsak upphörde direktören med sina 40-procents-affärer?

— Af det lilla enkla skälet, att han var tvungen dertill. Han hade en handling, hvilken vår svenska strafflag belägger med straffarbete och förlust af medborgerligt förtroende; och efter utståndet straff beslöt sig direktören för att resa utrikes, ty han hade så väl arrangeradt sina affärer, att han efter slutad "holmgästning" egde ett litet kapital som satt honom i tillfälle att vända sitt otacksamma fädernesland ryggen.

— Och doktorn blef engagerad som tolk åt direktören?

— Ja, naturligt. Vi kände hvarandra sedan många år tillbaka; han kände till min språkkunskap och jag var ej obekant med hans affärer.

— Låna dig pengar, det ville han likväl inte!

— Nej, dels var han snål och dels trodde

han att jag skulle öfvergifva honom, i händelse han bisträckt mig med pengar.

— Hur kom du från Bysis då?

— Jo, min vän, grosshandlare Gyllenberg, till hvilken jag skref med anhängan om ett litet lån å 500 kronor, kom redan andra dagen, och sedan jag skrifvit revers å beloppet, mottog jag summan.

En utmärkt hyggelig karl, den der Gyllenberg, fordrar aldrig. Så har jag också läst med hans söner när de lågo i Upsala.

Så fort grosshandlaren var gången, tillkallade jag vaktmästaren, hvilken innehade den revers, för hvars skull jag satt inom lås och bom. Sedan jag betalt min skuld med ränta m. m., var det jag som kilade från gamla 74:an till Adolf Fredriks torg, hvarest jag tog mig en droska och åkte till direktören. Men nu, mine herrar, har jag ej tid att uppehålla mig längre . . . En cognac skall du likväl först få bjuda på.

-- Ja gerna två; här, mina vänner, låtom oss klinga med doktorn.

— Skål och tack, du gamle medikofilare. När få vi träffas härnäst?

— Det kan jag ej säga bestämdt. Nu måste jag likväl gå.

— Sexan, doktor!

— Den vänta vi med tills i nästa vecka.

— Om Onsdag då?

— Ja, får gå för Onsdagen.

— Hvar skola vi träffas?

— På "Tre Remmare".

— Jag kommer, men nu: godnatt!

— Klockan 8 om Onsdag afton, doktor!

— På slaget. Adjö!

— Det var en besynnerlig man, den der doktorn, min käre bror Thorman.

— Besynnerligare än du tror; i dag var han dessutom icke vid sitt bästa lynne; ej heller kan man förmå honom att berätta om sina äfventyr under det han friade till sin nuvarande hustru, eller, som hon bland hans bekanta benämnes: "Mathilda № 2".

— Känner du detta, bror Thorman?

— Mycket väl.

— Berätta då för oss; men skola vi ej taga oss en sexa utan doktorn i afton; eller hur, mine herrar?

— Jo visst; magen fordrar sitt underhåll både med och utan doktorer.

— Låtom oss då gå direkt till "Dufvan" på Westerlånggatan. Vi kunna ju dricka en toddy att börja med. Alltså! framåt marsch till "Dufvan"! Der skall jag berätta eder om doktors uppträdande såsom engelsk lord.

— Charmant.

V.

— Det var en tid då doktorn var till ytterlighet miserabel: han egde knappast något att skyla sig med, och hvad ännu svårare var, han egde intet till kroppens uppehälle — han var pank —; dertill husvill, det vill säga icke husvill i ordets fulla bemärkelse, ty han fick af barmhertighet ligga i tornväktarrummet uti Ulrika Eleonora kyrktorn. Det voro inga roliga dagar vår doktor då upplefde. Men lyckan ler ibland emot oss; så äfven med doktorn; ty en dag då doktorn går öfver Gustaf Adolfs torg, möter han en medicine professor från Södra Sverige. Igenkännande i honom en af hans fordna lärare, fattar doktorn mod till sig och går direkt till professorn, samt, efter att hafva gifvit sig till känna, anhåller om ett tillfälligt lån, ty han var i stort behof deraf för tillfället.

— Vill kandidaten komma hem till mig i eftermiddag skall jag se hvad jag kan göra, blef svaret.

Doktorn blef förtjust, och efter att hafva gjordt en akademisk bugning, som nära nog höll på att lägga honom för professorsns fötter, skyndade han till tornväktaren för att berätta det han ämnade flytta. Han ville icke bo så långt bort och ännu mindre så högt.

Tornväktaren, glad öfver att blifva qvitt sin otreflige gäst, gillade fullkomligt doktors plan och önskade honom "lycka till".

Så fort klockan blef tre, var det vår doktor, som, alltid punktlig i affärer, hastade till professorn, ifrån hvilken han snart utkom, 50 kronor rikare än han gick dit, och dertill en omgång kläder. Hans första göra var nu att skaffa sig husrum, hvarför han gick in på en källare för att studera Dagbladet, och der stod verkligen att ett rum fanns att hyra på Rörsträndsgatan mot *billig* hyra. Han skyndade dit, och som ingen varit före honom hyrde han detsamma, gjorde sin toilett och gick så ut för att dricka sin toddy. Sedan doktorn medelst kognac och vatten släckt sin törst och botat den förbaskade gikten, gick han till Carl XIII:storg för att ostörd få betrakta det skönaste i skapelsen, qvinnan, ty vår doktor var, och är ännu i dag, en stor beundrare af det täcka könet.

Bäst han så vandrar fram och åter i alléerna, fick han se att å en af sofforna sitter en ung flicka alldeles ensam, liksom om hon väntade någon. Doktorn, som egde stor förmåga till att tjusa flickorna, i synnerhet om de voro från landsbygden, nalkades soffan der flickan satt, helsade artigt, presenterade sig som Lord Contervill från England, samt anhöll att få taga plats vid hennes sida, hvartill hon å sin sida med ett förnöjdt leende gaf ett jakande svar. Hur var det möjligt för en ung flicka att kunna motstå en artig mans bön, till på köpet då artigheten

representeras af en lord. Alltså: vår doktor slog sig ner, och efter ett kort samtal, på bruten svenska, fick doktorn veta att hennes namn var Ida Jönsson, samt att hon var sömmerska, och hvad som förhöjde henne mycket i doktors ögon var att hon nyligen fått ett arf på 600 kronor från en i Karlskrona afliden farbroder, hvilken dött barnlös.

Etwas för mig, yu verdienen, tänkte vår doktor och uppbjöd all sin förmåga för att fångsla den nya eröfringen. Han bjöd på thé i Berns salong, hvilket smickrade ung Ida, som ansåg det för en stor nåd att få dricka thé tillsammans med en lord:

Som doktorn presenterat sig såsom engelsk lord hade han så mycket möjligt var blandadt engelska ord och dialekt uti samtalet med Ida; och som han flera gånger gästade London och der uppehållit sig en längre tid, kände han ganska väl till den engelska prononciationen.

Vår doktor, som uppbjöd all sin förmåga för att fångsla sin nya eröfring, blef så eldad af vin och kärlek, att han snart glömde att han var lord, äfvensom språket, och blef derom påmind af Ida, som helt naivt sade: Ni talar utmärkt svenska, min herre.

— Yes. Jag varit här 6 månader, och har mycket lätt för att fatta ett språk, svarade doktorn helt förlägen, förargad öfver att en obildad flicka skulle kunna göra någon anmärkning på honom.

Ida, som icke anade lordens tankegång, sade nu:

— Jag får nu tacka för denna aftonen; tiden är långt liden och jag måste gå hem.

Doktorn, som icke så hastigt ville mista sin funna skatt, sade sig icke kunna tillåta att hon gick ensam, utan tillbjöd sig att göra sällskap, hvilket tillbud Ida med tacksamhet antog.

Således följdes de åt, och som Ida bodde i Kungsbacken, var det ju i hemvägen äfven för doktorn, ty han bodde ju vid Rörstrandsgatan; och komna dit, bad han att få visa huset der han bodde. Detta kunde naturligtvis ej Ida neka till.

Komna till porten, sade doktorn: Här är min anspråkslösa boning, och hoppas jag att få emotse ett besök af eder, lilla Ida, i morgon förmiddag. Jag har något att anförtro eder.

Efter något tvekande gaf hon efter för doktors böner. Doktorn följde henne sedermera till Kungsbacken, hvarefter de skildes åt för aftonen.

Just som doktorn skulle vika af i hörnet af Rörstrandsgatan tillropade honom en qvinlig röst:

— Hvarthän, doktor?

Förvånad vände sig doktorn om och igenkände sin gamla fästmö, Mathilda *N° 1*, som hon kallades af doktors vänner. Hennes egentliga namn var Mathilda Vitbak. Doktorn hade gjort hennes bekantskap å en af de bekanta Wallmanska balerna för några år tillbaka. Mathilda hade blifvit förtjust i doktorn, och han, ja han kunde icke motstå elden från tvenne vackra ögon. Följden blef den vanliga: fästman och fästmö.

Doktorn hade stora utsigter, och hon hade

några hundra kronor, dem doktorn skulle förvalta till bådas fördel.

Doktorn lefde glada dagar på sin Mathildas bekostnad. Sedan pengarne blefvo slut, hade hon lånat på allt hvad lånas kunde för att doktorn icke skulle behöfva lida någon nöd, under afvak- tan på den befattning som provincialläkare i X län, till hvilken han sade sig hafva erhållit första förslagsrummet.

Tiden gick; dag för dag väntades utnämningen, men ingen sådan kom. Mathilda började blifva orolig och tillgångarne voro slut. Doktorn, som började finna ställningen svår, fattade ett stort beslut: han försvann från sin Mathilda. Huru mycket hon än sökte honom, var och förblef han borta, tills hon, såsom ofvan nämnt är, mötte honom.

— Nej, se Mathilda! utropade doktorn å sin sida; hvart skall du taga vägen?

— Och det frågar du med en sådan ton. Visserligen är det tvenne år sedan du rymde från mig efter att först hafva ställt mig på bar backe; men såsom doktor beträffande antager jag ändå att du bör hafva så pass minne att du vet i hvilka förhållanden du står till mig. Aldrig kunde jag tro det du var en sådan dålig person, att vilja bedraga en fattig qvinna. "Tvi vale"! en sådan karl. Men jag släpper dig icke, må du tro. Nu följer du bara med. Se så, kom nu; vi få talas vid hemma.

Doktorn började kallsvettas. Han visste att hans f. d. fästnö icke var att leka med, isyn-

nerhet som han medelst lögner bedragit henne. Dessutom hade han ju gjort en ny fångst, med 600 kronor, hvilket han på inga vilkor ville låta gå sig ur händerna. Hur skulle han nu göra? Bäst han stod och funderade fick han en idé. Det måste lyckas mig, sade han för sig sjelf.

— Nå, hvarför kommer du inte? En fästman brukar annars icke vara så nödbedd; kom nu.

— Bästa Mathilda, började doktorn; det skulle vara min största glädje att få följa dig hem nu, men som jag för närvarande bor hos min broder och han ligger mycket illa sjuk samt icke eger någon annan att vårda sig än jag, är det mig omöjligt att göra dig sällskap i afton; men i morgon eftermiddag skall jag komma. Du bor ju qvar, eller hur?

— Bor qvar! Ja, men om jag äfven bodde qvar i hundra år, så icke lär du komma och söka mig mer än du har gjort. När visthusboden är tom, är ju icke något mer att gå efter. Du tänker nu, som förut, blott bedraga mig; men det skall ej mer lyckas dig; utan kom nu och följ din "doktorinna" hem.

— Vid min lif och själ svär jag dig att hvad jag nu sagt är sanning — och jag kommer i morgon bestämdt, var säker derpå.

Efter att hafva stått tyst en minut ändrade hon genast ton och sade helt mildt: Ja, kära Clæs, du har nog rätt. Gå du hem till din sjuka bror, blott du lofvar att komma till mig i morgon.

— Lika säkert som jag står här nu, kommer jag, försäkrade doktorn, helt förundrad öfver

Mathildas efterlåtenhet. Stackars doktor! han anade icke orsaken till hennes medgörlighet, drömde ej heller om att kvinnans list äfven kan öfvergå en doktors förstånd. Han skulle likväl icke länge behöfva lefva i ovisshet om hennes fattade beslut.

Sedan doktorn och Mathilda tagit afsked af hvarandra, låtsade Mathilda gå sin väg. Hon gick likväl blott några steg, vände så om och gick efter doktorn på så långt afstånd, att han ej observerade henne. På så sätt fick hon se huset der doktorn gick in. Nu skyndade hon fram till huset, stannade så en stund för att se om doktorn kom tillbaka. Han kom ej tillbaka, men i det stället fick hon se ett ljus tändas på nedra botten; rullgardin var ej nere och som fönstret blott var 3 fot från gatan, kunde hon helt och hållet se in i rummet — och hvad fick hon se om icke doktorn sjelf helt allena.

Ah, jag visste nog att du skulle bedraga mig ännu en gång, men nu skall det ej lyckas dig. I morgon förmiddag har du mig hos dig, käre doktor; det skall blifva roligt att få göra bekant-
skap med din sjuke bror. Uti denna, allt utom angenäma sinnesstämning aflägsnade hon sig, lemnande doktorn åt sitt öde för natten.

Doktorn var glad; han jublade öfver lyckan att hafva så lätt kommit ifrån Mathilda Vitbak. Nog tusan skall hon få vänta på mig. Jag trodde ett tag hon skulle förstöra alla mina planer vis à vis Ida; det hade varit skada, ty flickan ser bra ut och har dertill 600 kronor;

dessas behöfver jag — och skall nog hafva dem. Qvinnoraa äro allt dumma som låta lura sig den ena efter den andra. Ja, karlarne äro en omtyckt vara, isynnerhet då doktorstiteln följer. Men det är ju sannt, för tillfället är jag lord Contervill. Vid min lif och själ, skall icke detta göra susen; de 600 kronorna måste blifva mina.

Med dessa uppbyggliga tankar gick doktorn till sängs, för att drömma om Ida och hennes pengar.

Kl. 6 följande morgon var doktorn på benen, för att gå ut och taga sin vanliga kaffeknorr, ett utmärkt medel mot gikt, ordinadt och praktiseradt af honom sjelf. Kl. 8 var han åter hemma för att afvakta Idas ankomst.

Kl. 10 knackade det på dörren. Med lätt hjerta gick doktorn att öppna, och inträdde Ida, skygg till utseendet, men alltid eftergifvande för doktors böner att stiga fram, sitta ner, vara glad o. s. v.

Doktorn hade köpt hem en butelj portvin och bad nu få bjuda Ida ett glas deraf. Under det doktorn och Ida klingade med hvarandra blef doktorn varse ett qvinnoansigte i fönsterrutan. En darning öfvergick honom och, anande oro, gick han, obemärkt af Ida, att stänga dörren. Knappast var detta undangjort, förrän hårda knackningar hördes. Doktorn låtsade om ingenting, men Ida sade: Det knackar ju, skall Ni ej öppna? — För Guds skull, var tyst! bad doktorn. Jag vågar ej, jag kom att slå några karlar i går

afton sedan jag skildes från Eder, och nu komma de för att hämnas.

— Nå, tar inte doktorn emot? hördes Mathildas, för doktorn välbekanta röst. Ni har väl aldrig någon patient inne hos Er. Öppna genast; jag har soppa med mig till din sjuke broder.

Hvad i all verlden vill detta säga? Hon tycks känna Eder. Ni måtte väl aldrig spela komedi med mig. Är Ni verkligen det Ni sade i går: en engelsk lord, eller hur var det Ni sade?

— Vid min lif och själ, allt är sannt; fördömda hexa derute — känner henne ej. Vänta litet; hon går straxt. Jag skall genast sätta polisen på henne, oförskämda qvinna, genera en hederlig man, en främling; men vänta.

Mathilda, som insåg att han ej skulle öppna för henne, beslöt att bakom porten afvakta utgången. Hon låtsade att gå. Hon hade ej stått längre än fem minuter i sitt gömställe, förrän doktorn försigtigt öppnade på dörren och tittade ut efter huruvida hon var borta.

När han märkte att hon icke fanns, hörde hon honom säga: Det är allt bäst att Ida går nu, ehuru jag gerna skulle vilja samtala med Ida om en vigtig sak. Men jag anser det vara rättvist att gå och anmäla den der oförskämda qvinnan innan hon hinner för långt. Jag skall lära henne annat, jag.

Ida, som icke kände sig särdeles belåten med sitt besök hos lorden, var glad öfver att få aflägsna sig.

Utkomna i porten, skulle doktorn bedja Ida om ett nytt möte — då. o, afgrund! — Mathilda springer fram från sitt gömställe, fattar så doktorn och Ida i hvar sin arm och säger: Är detta din sjuka broder, som du talade om i går afton? Jag bad dig följa mig hem, men du kunde icke för hans skull. Och Ni, hvad är Ni för en qvinna, som kan tro en sådan usling som denne sig kallande doktor; hans konst består endast i att kurera plånböckerna hos enfaldiga qvinnor. Så har han gjort med mig och många andra.

— Detta måtte vara ett misstag; han säger sig vara engelsk lord och endast uppehållit sig här 6 månader.

— Lord! jo jag tackar jag; min komplimang för lorden; skada att jag nu förstört edra framtidsplaner på denna qvinna. Jag skall säga eder, flicka, hvem han är, och hvad hans syssla är.

Han är ingenting; han kallar sig för doktor, men det vore en skamfläck för alla doktorer i verlden att vara beslägtad med honom, om också bara till titeln. Hans yrke kan jag också säga Er; det är att låna pengar eller, som han brukar säga, "vigga", naturligtvis för att aldrig betala. Han är, der han nu står, den lefvande lögnen, ty allt hvad han säger är lögn.

Doktoru, som icke på något sätt fann sig smickrad af denna beskrifning öfver sin värda person, passade på under ett ögonblick då Mathilda var i sin högsta exstas och kilade från damerna och ut genom en bakport. Han sprang allt hvad hans onda fötter medgäfvor och stannade

icke förr än hans blick föll på en skylt med de välkända orden: "Restauration". Nu kan jag behöfva en toddy för att få sinnet friskt; de förbaskade qvinnorna höllo på göra mig galen. Hm! vid min själ och salighet; inte kan jag hjälpa att alla qvinnor äro galna i mig; tusan rår inte för att man ser bra ut, tröstade sig doktorn och tömde under tiden tre stora toddar. F—n till skada att Mathilda skulle komma; kunde annars vigilerat mig till några hundra kronor af Ida. Men jag skall allt passa mig en annan gång. Nu är det förloradt. Lorden tänkte *lura* men blef *lurad*."

— Ja, mina vänner, detta var doktors uppträdande som lord. Nu är jag både törstig och hungrig; därför skall nu sexan smaka.

Detsamma tycka äfven vi. Om Onsdag råka vi ju doktorn och få då höra mera. Måtte han bara komma.

— Det kunna Ni vara säkra på; ty för det första så vinkar honom ett godt bord och för det andra så berättar han ej annat än hvad han själf vill och tycker märkvärdigt vara samt för sin person hedrande. Vi skola hafva honom att berätta om sina Pariser-äfventyr; det är glanspunkten af hans resa.

— Således om Onsdag?

— Ja, och jag vill ännu en gång gifva doktorn en vink om hans löfte att komma. Men nu till bords, mine herrar!

VI.

Något före klockan 8 på Onsdagsaftonen träffa vi herrarne å "Tre Remmare". Doktorn, som fått en ytterligare påstötning, hade äfven punktligt infunnit sig.

Efter intagen förfriskning, yttrade herr Thor-
man:

— Nu, doktor, skall du, medan vi vänta på sexan, berätta oss om dina äfventyr i Paris. Det är icke allom gifvet att få vistas i den franska hufvudstaden; därför kan du väl förstå att det är högst intressant att få höra berättas något om de äfventyr som du utstått derstädes. Så fort du känner dig torr — så, här ser du finnes färgadt vatten att väta strupen med.

— Nå ja, så hören då på:

Jag kom till Paris från Neapel alldeles utblottad. Jag gick upp till en af tjänstemännen vid svenska beskickningen och erhöll ett lån af 150 francs. Detta gjorde att jag blef i tillfälle att ekipera mig litet, samt att hyra ett rum. När detta var gjort, gick jag till en kvinlig tjänstebyrå och engagerade mig en ung och vacker hushållerska, ty jag var besluten att dröja en längre tid i Paris och att medelst försäljandet af kemikalier förtjena mitt uppehälle.

Jag hade ingen särdeles god framgång och var i följd deraf något dyster till humöret. En eftermiddag, då jag var vid ett ovanligt dåligt lynne (min hela kassa bestod blott af 1 francs 75 cents), gick jag ut för att dricka mitt caffè med avec och slog mig således ner på en af sofforna utanför ett café å Boulevard de Sebastopol. Då jag suttit ungefär en half timme, lade jag ifrån mig tidningen och ämnade just aflägsna mig, då en äldre, elegant herre nalkades mig, helsade mycket artigt, frågade om jag icke var främling, och då jag jakade dertill, sade han: Det är icke godt för en främling uti detta bullrande Paris; räckte mig så sin hand till afsked. Tänk er min förvåning: då han tog sin hand ur min, kvarlemnade han ett papper. Vid det jag utvecklade detta, hvad tror Ni jag fann? Jo, en sedel å 100 francs. Vid min lif och själ, är detta icke saunt. Detta händer mycket ofta i Paris; annars hade det väl icke händt mig.

Jag blef emellertid glad, ty jag var, som jag nyss sade, nära nog pank. Jag gick genast hem, tog min hushållerska med mig ut att äta middag, och sedan gingo vi båda på teatern.

Genom erhållandet af denna hundra-francs-sedel kunde jag åter lefva lungt några dagar. Ett af mina största nöjen under vistelsen i Paris var att komma ut till Boulogne-skogen, promenad- och tummelplats för hela Paris. Genom andras glädje skingrades här ens egen melankoli.

En dag, då jag var vid min ganska ofta påkommande tungsintethet, en följd af den förba-

skade rheumatiska värken, gick jag ut till Boulognerskogen, dels för att taga motion och dels för att få sinnet uppriskadt. Ovanligt nog, voro der mycket litet menniskor den dagen, och som jag icke hunnit sätta mig in i alla Pariserlifvets vanor och ovanor, kände jag ej orsaken till den ovanliga folkminskningen; mycket bekymrade det mig icke heller. Jag gick min väg fram, obekymrad om det som rörde sig omkring mig. Slutligen satte jag mig å ett säte för att hvila ut. Jag hade icke väl satt mig ned förrän jag fick höra och slutligen se ett fin-fint ekipage komma rullande framåt der jag satt. Då vagnen hunnit midt framför mig kastade jag min blick deråt och fick så se en ung, vacker samt dyrbart klädd dam sitta i den öppna vagnen, behagfullt lutande sig åt just den sidan der jag satt och fästade sina stora, svarta ögon på mig. Hvad jag tänkte under dessa minuter vet jag ej, men att jag kände mig himmelskt berusad af detta ögonpar, det visste jag. En sådan qvinna har jag aldrig sett hvarken förr eller senare, det är min lif och själ säkert.

Knappt var vagnen förbi förrän den stannade och den unga damen steg ur. Jag undrade hvad som hade inträffat, om någonting gått sönder eller om hon tappat något. Jag beslöt mig för att gå dit, då jag till min förvåning fick se damen långsamt nalkas den plats hvarest jag satt. Förlägen reste jag mig upp och gick så för att möta henne; innan tvenne minuter stod jag midt framför den skönaste af de sköna.

— Förlåt, min herre, började damen. Ni är ju icke en fransman?

Dertill måste jag ju neka och upplyste henne tillika att jag var svensk.

— Ah, svensk! Då är Ni just den man jag söker. Vill Ni, min herre, göra mig en tjänst; belöningen skall ej uteblifva, men det är sannt, förlåt mig ännu en fråga! Er titel, min herre?

Här måtte det blifva treffligt, tänktê jag, och på hennes sista fråga svarade jag: medicine kandidat.

Således läkare? sade hon.

-- Ja.

— Får jag icke lof att bjuda doktorn taga plats i vagnen hos mig.

Jag visste icke om jag var i himmelen eller på jorden, om jag drömde eller var vaken; jag kom mig icke för att svara hvarken ja eller nej. Hon anade nog hvad jag tänkte, ty utan att afvakta något vidare, så hörde jag henne yttra:

— Er arm, doktor. Vi gå till vagnen!

Komna dit hoppade kusken ner och öppnade vagnsdörren.

Damen steg upp och bjöd mig att följa. Jag kunde ej annat än lyda denna röst; steg således upp och ämnade sätta mig i baksätet midt emot henne, då hon helt lätt fattade mig i armen och drog mig ner vid hennes sida.

Der satt jag nu, lycklig som en prins på brudfärd. Jag tyckte att alla förbigående personer afundade mig denna sköna qvinna och började

att känna mig stolt häröfver, troende mig hafva gjort en eröfring af minst en — prinsessa.

Det bar af i full carrièr, gata upp och gata ned, och först efter en femton minuters gång stannade vi utanför en restauration af första klassen. Stället är mig ännu, i dag som dag är, alldeles främmande.

Damen bad mig följa henne in, och på hennes utmärkt artiga anhållan att få bjuda någon förfriskning, kunde jag ej annat än med en bugning utvisa min tacksamhet.

— Var god tag plats, doktor, och gör mig till viljes att requirera hvad helst Ni behagar; jag måste aflägsna mig för några ögonblick.

Jag slog mig således ner vid ett bord, och efter att hafva studerat matsedeln begärde jag en portion hjortstek samt en flaska bourgon.

Under det jag satt och åt min hjortstek samt druckit åtskilliga glas vin, så — tänk Er min förvåning — väggen skilde sig åt och fyra banditer rusade fram!

Jag trodde min sista stund var kommen och sade därför i högst upprörd sinnesstämning:

— Mine herrar! Jag är svensk, således en främling här, det måste således vara ett misstag; varen goda, mina ärade herrar, tag allt hvad jag har! Se här min börs, men låt mig i Guds namn få behålla lifvet!!!

— Vi vilja icke hafva edra pengar, ej heller edert lif, blott ni lofvar att åtfölja den dam med hvilken Ni kom hitåkande. Vagnen står redan här utanför. Ni får ej fråga hvart ej heller om

något namn. och till sist: Ni får ej fråndraga gardinen för vagnsfönstren för att betrakta de platser, som Ni kommer att passera. Vill Ni lofva allt detta? Ja eller nej!

Hvad skulle jag svara till allt detta annat än ja! Hvem är icke rädd om sitt lif. Visserligen bäfvade jag för hvad komma skulle, men jag hoppades på att finna något tillfälle att komma ur denna mystiska fälla.

Under det dessa banditer gäfvog mig sina här ofvan uppräknade befallningar, såg jag ett fruntimmer komma från andra sidan af salen och direkt fram till oss, hvarvid jag observerade att det var samma dam med hvilken jag åkt hit, fast hon nu var omklädd uti en högst miserabel dräkt, eller i det närmaste som en landtsflicka af den tjänande klassen.

Hon log, ett sarkastiskt leende, hvilket ännu mer ökade min oro för det tillkommande, och i den situationen hvori jag befann mig hade jag blott att lyda.

— Är allt färdigt till affärden? frågade damen, hvartill banditerna jakade.

Hon vinkade en af karlarne till sig, hviskade något i hans öra, hvarefter hon skyndsamt gick in i ett rum och återkom med en stor duk i handen; gick så direkt fram till mig sägande:

— Ni får ursäkta; men jag har fått befallning att binda denna duk för edra ögon, det är endast ett litet försigtighetsmått. Så fort Ni märker att hästarne börja springa, eger Ni rättighet att borttaga duken, men icke förr, om lifvet är Er kärt.

Jag lät således binda för ögonen på mig och blef ledsagad till och in i vagnen. Uti cirka fem minuter

gingo hästarne i gående, men ett, tu, tre! gaf kusken till några pisksmällar — och af bar det som om det gälde lifvet. Nu aftog jag bindeln, observerade i halfmörkret min mystiska granne, som satt alldeles orörlig i ena vagnshörnet. En rysning genomilade mig. Jag frös och svetades om hvartannat; hur skulle väl detta sluta! En aning sade mig att dessa banditer i förening med denna mystiska dam ville begagna mig för utförandet af något groft brott.

För hvarje flyende sekund tilltog min ångest. Min granne satt lika orörlig; jag undrade inom mig sjelf om hon egde några vapen i sitt våld. Jag kunde icke observera några, hvilket något lugnade mig.

Nu kunde jag icke uthärda längre. Jag fattade mitt beslut och slog så sönder ena vagnsfönstret, ropande med full hals: Gendarm! gendarm! Kastade mig med detsamma ner i gatan. När jag åter skulle resa mig upp stod verkligen en gendarm vid min sida och frågade hvad som var å färde. Vagnen! skrek jag; anhåll vagnen! Banditer allesammans och qvinnan med.

— Om hvilken vagn talar Ni?

Jag såg mig omkring och stirrade likt en fånig efter vagnen; men den fanns ej mer — den var borta.

Nu måste jag följa till polisstationen och der redogöra för såväl min person som ock de äfventyr jag varit utsatt för. Sedan jag afgifvit alla nödiga förklaringar ville jag aflägsna mig; men detta nekades mig på den grund att en person blifvit sänd på af mig uppgifne ställen för att

kontrollera sanningen af hvad jag yttrat om min egen person. Så fort densamme återkom tillkännagaf han att allt hvad jag sagt egde sin riktighet; och så var jag åter fri och glad öfver denna utgången af ett allt annat än angenämt äfventyr, som på några timmar skapat mig tusende marter.

Jag hade nu icke mera några utsigter i Paris, och inga pengar att komma derifrån för. Vid den svenska beskickningen tjenstgjorde en gammal studentkamrat till mig, legationssekreterare **. Till honom vände jag mig med begäran om ett litet lån, hvilket naturligtvis icke nekades. När vi togo afsked af hvarandra var han 200 francs fattigare och jag 200 francs rikare. Redan följande dag reste jag från Paris och lofvade mig sjelf att aldrig återvända dit, och detta har jag äfven hållit.

— Hör du nu, min bästa doktor, hur mycket af allt detta är sannt?

— Vid min lif och själ, hvart enda ord är sanning. Men nu skall lilla supen smaka.

— Ja, låtom oss gripa verket an; vi skola dricka en skål för din okända pariserdonna; hon var åtminstone en qvinna som kunde behålla en hemlighet, ehuru hon hade en så stor qvinnotjussare vid sin sida som dig, doktor.

— Inga dumheter, mine herrar, utan låtom oss taga supen nu. Jag måste hem; min hustru väntar mig.

— Som du vill, doktor. Här står bordet färdigt.

VII.

Åtta dagar efter föregående träffades ofvannämnde personer, enligt öfverenskommelse, å samma ställe. En fattades, nämligen doktorn sjelf. Han hade, uti viggeriaffärer, företagit en resa till södra Sverige. Det blef nu Thormans lott att berätta, och efter det herrarne tömt två kanoner punsch började Thorman:

— Nu, mine vänner, skall jag berätta det återstående af doktors äfventyr, det vill säga allt som är mig bekant.

— Vi äro dig tacksamma och skola vara idel öra!

— Godt, sa' Uddman. Jag skall berätta Eder om doktor Wiggs frieri och giftermål:

"Då doktorn återkom från Paris var han utfattig. Hans enda räddningsplanka var att det lyckades honom erhålla några elever i språk; detta satte honom i tillfälle att lefva någorlunda anständigt.

Som hans kassa i allmänhet var klen, brukade han äta sin middag å ett nykterhetsvärdshus å Norrmalm. Ställets billiga pris var första orsaken till doktors dagliga besök derstädes. Men redan efter några dagars förlopp observerade doktorn att uppapperskan derstädes var ett ungt, behagligt fruntimmer, uti hvilken han blef kär, kär öfver öronen. Alla sina bekanta drog han dit för att visa "nordens skönhet", som han kallade henne för.

En gång blef hon likväl högst förargad.

Det var en afton, då doktorn som vanligt skulle gå till "nordens skönhet". Han hade just

hunnit till Norrebro då han möter en gammal bekant från Upsalaliden. Han omtalar för vännen sitt hjertas hemlighet och vill äfven för honom visa idealet, hvarför han bad honom följasig.

— Har du kedjan på dig, Justis, så låna mig den, ty det ser så tomt ut att icke hafva någon klocka, och du förstår att jag vill imponera så mycket som möjligt.

— Här har du kedjan, men hur har du det med pengar?

— Dumhufvud, tror du att jag är utan mynt! Jag har fem kronor i silfver, men jag skall vexla mig till en pappersfemma. Jag lemnar aldrig fram mindre än en femma eller tia, ty, ser du, det stärker krediten på kärlekens vågskål.

— Du har då alltid varit en mästare i vigilancen, äfven på qvinnohjertats område. Det skall nu blifva mig ett nöje att få betrakta denna din nya eröfring. Hvad heter hon, eller kanske du inte känner hennes namn ännu?

— Jo min lif och själ gör jag så, hon heter Mathilda Witbak!

— Jaså! således Mathilda № 2. Du har ju haft en fästmö förut med detta namn, om jag minnes rätt!

— Vete tusan hvar hon är. Men kom nu. De voro snart vid målet; men innan de gingo in förmanade doktorn sin vän att iakttaga ett stilla uppförande, hvilket vännen äfven lofvade.

De slog sig ner vid ett bord och doktorn reqvirerade två halfvor Göteborgsporter.

Under det de sutto och drucko hviskade dok-

torn: Ser du! är det icke en grann qvinna; betrakta hennes ögon, hennes näsa, hennes tänder, allt är fullkomligt hos denna qvinna.

— Tyst med dina dumheter; hon hör ju hvart enda ord du säger. Betala så gå vi.

— Jag måste väl sansa mig så länge då.

— Hör nu, lilla fröken, får jag lof att betala, och dermed lade doktorn femman i hennes hand.

— Har doktorn inga mindre pengar; det är så svårt att vexla?

— Nej, min lilla blomma; jag har sällan småpengar, ty dem gifver jag genast bort.

— Det bevisar att doktorn har ett godt hjerta.

Hon gick att vexla femman samt återkom snart med det resterande beloppet, hvarefter doktorn tog godnatt tio à tolf gånger, och så voro vi åter på gatan.

— Nå, min bror, hvad tyckte du om henne?

— Som en vanlig ladugårdspiga. Hvad som särskildt utmärkte henne var hennes oformligt stora händer och dito fötter och hvad hufvudet beträffar kunde hon hafva tjenat till en linbodskylt. Likväl intet ondt utan godt: hennes ögon voro förtjusande.

— Vid min lif och själ, du är en dum åsna; det finnes ta' mig tusan inte' maken till qvinna; hon är, vid min själ, skapelsens skönaste verk. Det skall jag säga dig. Du begriper ingenting. En ladugårdspiga! å hut med dig och adjö! Vår vänskap är nu slut. Och dermed gick doktorn sin väg, lemnande vännen åt sitt öde.

Doktorn var förargad till kropp och själ; han

hade ej lust att gå in och dricka sin toddy, utan gick direkt hem. I porten mötte han åter en gammal bekant, f. d. löjtnant Klasenberg.

— God dag, doktor! jag har väntat en half timme på dig.

— Å, f—n! har löjtnanten det; hvad står då på?

— Jo jag tänkte få vigga en femtio öre af dig.

— Å, hut! jag har sjelf måst vigga i dag; men hör du, Klasenberg, vill du göra mig en tjenst?

— Beror på hvad den inbringar, bror doktor?

— Ettan krisch och en toddy! är du nöjd, herr löjtnant?

— Fullkomligt. Hvari består uppdraget?

— Endast att aflemna ett bref, du vet till hvem jag menar!

— Till Mathilda på nykterheten?

— Mycket riktigt.

— Är brefvet färdigt?

— Ja, om en qvart. Sitt ned så länge.

— Godt! Skynda dig då

Doktorn skref ett glödande kärleksbref, deri han erbjöd Mathilda sin hand och sitt hjerta. Hon skulle blifva doktorinna och för öfrigt kunde det icke dröja länge förr än han erhöll sitt arf, bestående af en tredjedel af . . . .ås koppargrufvor. Då skall han och hon göra en utrikesresa; de skulle med andra ord lefva som turturdufvor. Allt detta och mycket mera som hans vigilansfulla hjerta kunde uppfinna diktade han för att kunna, utan något som helst motstånd från hennes sida, eröfra hennes hjerta.

När brefvet var färdigt undrade han hur löjtnanten skulle få det aflemnadt till Mathilda utan att någon annan observerade det.

— Sansa dig, doktor; det skall blifva min sak.

— Nå, väl! här lemnar jag dig ett förtroende som ingen annan skulle hafva fått. Låt se att du utför det till min belåtenhet.

-- Var lugn, doktor. Min mission skall lyckas. Jag skall snart vara åter; men hvar skola vi träffas?

— Jag väntar dig utanför.

Löjtnant Klasenberg gick till Mathilda med brefvet och träffade henne händelsevis i portgången. Han gaf henne brefvet och bad, ifrån doktorn, att få svar om en stund; men, sade han, Ni får ej leka med doktors hjerta, ty han älskar er, utan gif honom ett bestämdt svar.

— Längre dröjde det ej förr än Mathilda återkom, stickande en liten rosenfärgad biljett i handen på herr Klasenberg och bad löjtnanten framföra hennes hjertliga helsning till doktorn. Det svar, han begärde, fanns i brefvet.

— Det var rent spel; det tycker jag om, sade löjtnanten och räckte henne handen till afsked, samt glad såsom en fältherre hvilken vunnit en drabning, ilade han till den otåligt väntande doktorn.

Kommen ut på gatan fick han se doktorn oroligt gående fram och åter samt häftigt svängande käppen framför sig. Slutligen observerade han löjtnanten, rusade så tvärt emot honom och utropade:

— Är jag lycklig eller olycklig?

— Lycklig som en segerherre! Se här har du svart på hvitt, din gamle flickjägare.

— Tag hit, sade doktorn, och så sprang han till närmaste gaslykta för att få läsa dess innehåll.

Det var endast några få rader, men det var tillräckligt för att få doktors ansigte att ljusna.

— Nå, doktor, hur låter det? vågade löjtnanten att fråga.

— Ack, bror Klasenberg! du är då min bästa vän; ja, vid min lif och själ, är du icke det. Du skall

heller aldrig behöfva lida någon nöd så länge jag, din bästa vän, lefver. Kan du tänka dig detta brefvets innehåll! Jo, hon, Mathilda, skapelsens skönaste verk, har besvarat mina känslor, och dessutom lofvat helsa på mig om Söndag under stängningstiden. Nu, du gamle hederlige löjtnant, skola vi taga oss en sexa. Men för f—n, jag måste först skaffa mig litet mynt. Här bor en major i nästa hus; jag skall gå dit och viggja mig en tia. Vänta mig här i hörnet.

Doktorn gick och träffade mycket riktigt majoren hemma. Resultatet af besöket blef en — femma, hvilken sedel doktorn och löjtnanten utbytte mot dryckjom och en liten enkel sexa.

Söndagen kom och doktorn var i sjunde himmelen, ty Mathilda hade i egen hög person bevärdigat doktorn med det utlofvade besöket. Han tolkade sitt hjertas känslor, målade deras framtid i alla lysande färger och Mathilda, hon besvarde doktors böjelse, och följden blef förlofning, och som hon hade ett litet arf, skulle dermed sättas bo. Vid månadens slut skulle hon uppsäga sin plats och så skulle de gifta sig.

Hvem var nu lycklig om icke vår doktor, och så fort Mathilda aflägsnat sig skyndade han ut för att träffa någon bekant; han ville omtala sin lycka, den var för stor för att kunna rymmas uteslutande inom hans eget bröst.

Han hade blott gått några steg då han mötte sin vän löjtnanten.

— Nå, bror doktor, har du några nyheter att berätta?

— Ja, det har jag visst. Hvilken underbar ödets skickelse att just träffa dig först, du gamle hedersbroder; det är dig jag har att tacka för min lycka, ty det var du som hjälpte mig med brevet och öppnade hennes ögon för min kärlek. Vid min lif och själ, denna handling skall evigt minnas af mig. Nu skola vi gå och taga oss ett glas; vi skola dricka de nyförlofvades skål.

— Hvad tusan säger du, äro Ni allt förlofvade? har hon redan varit hos dig?

— Hon är alldeles nyss gånge. Kan du tänka dig, min hedersbror, att hon älskar mig; dessutom har hon 15,000 kr. som vi skola sätta bo med, så nu får jag åtminstone lugn, och det kan jag behöfva som i öfver 25 år gått och viggat utan återbetalningskyldighet. — Du glömmer väl icke din gamle bepröfvade vän under de stundande lyckliga dagarne? — Nej, min lif och själ jag det gör. Men kom nu så gå vi till "Göta Elf". Jag var i morse och viggade mig sex kronor; dem skola vi nu lufta på. — Du är dyrare på dina recept än någon annan doktor med läkarepraktik. *Medicine filosofie kandidat* kunde gerna för din räkning öfversättas med: *Hit med pengar, vin och mat*; ty var du uppenbarar dig så alltid har du en tia, eller i sämsta fall en femma, och likväl är du alltid utan pengar. Men det förstås, de fina källare hvilka du besöker, de fina vinerna hvilka du dricker, och dina små äfventyr med värdshusflickor som ingen skall veta om; det kostar nog, det har nog jag reda på som sjelf slösat bort så väl min förmögenhet som mitt namn. — Tänker du moralisera, så adjö med dig. — Ah, du förstår väl skämt, eller hur? din filur. — Ja, men för framtiden ber jag dig hålla inne med sådant der prat. Icke vill väl du, som varit orsaken till min lycka, sjelf grunla densamma. Du vore då att likna vid agenten Fiffikus, som hade till yrke att leta ur hemligheter af personer och sedan skada dem dermed, naturligtvis allt under vänskapens heliga mask. — Intet pjunk, nu doktor, utan du har bjudit till "Göta Elf", och dit skola vi nu gå. — Icke mig emot, framåt marsch!

Nu måste vi förflytta oss ett år fram i tiden. Jag kom en förmiddag gående öfver Wasabron och möter der ofvannämnde löjtnant Klasenberg, hvilken jag genom doktorn blifvit presenterad för. Han helsade på mig, och jag var ej sen att göra en förfrågan efter doktorn. — Doktorn är nu gift och har två barn. Säg mig: är han lycklig?

— Ja, för f—n; han har en utmärkt hustru; hon har en liten affär på Götgatan och förtjenar så mycket på den att både doktorn, doktorinnan samt barnen kunna lefva ett lugnt lif, oberoende af lifvets stormar. — Nå, det gläder mig; han kunde behöfva litet lugn på gamla dagar; han har, om någon, kämpat för lifvets tillvaro. Han fick ju 15,000 med sin hustru? — Nej, det var en af hans vanliga lögner; han var så van att ljuga, att han trodde sig sjelf. Rätta förhållandet var, att hon hade 150 kr. att lyfta och med dessa satte de sitt torftiga bo i ordning. Det är uteslutande hennes energi och duglighet som gör att doktorn har kunnat kasta ankar i en lugn hamn. Välsignelse öfver en sådan qvinna som så vet att uppfylla sin pligt både som maka, moder och vän."

Doktor Wigg har varit ett original, men är nu en lycklig äkta man; och må vi derföre lysa frid öfver det lyckliga familjelivet.

Rättelser. Å sidan 5, raden 8, står: sin älskare; läs: en älskare; å sid. 12, rad. 17, står: Han hade en handling; läs: han hade begått

